

[Wilhelm]

klar retstilstand, og at det derfor alligevel er nødvendigt at lovgive. Men vi har også set, hvordan den kører rundt i offentligheden. Vi har kunnet læse, som hr. Rahbæk Møller var inde på, hr. Anders Poulsens udtalelser til Jyllands-Posten i dag, hvor hr. Anders Poulsen siger:

»Derfor vil en østrelandsretsdom fra juli 1982 være gældende lovgrundlag. Og det er vi sikkert også bedre tjent med« – jeg må indskyde: end ministerens forslag – »idet den retablerer den retstilstand, der gjaldt før 1967, og hvor der var fradrag for bostandsomkostninger i skattesager.«

En fuldstændig generel åbning påstår hr. Anders Poulsen at retstilstanden nu indebærer, når det drejer sig om fradrag for bostandsomkostninger i skattesager. Det er noget ganske andet, end ministeren sagde her. Havde det så kun været hr. Anders Poulsen! – for man kunne jo håbe på, at det i hvert fald ikke blev taget særlig alvorligt blandt skatteeksperter rundt omkring.

Men hvis vi går til Advokaten, nr. 6, 1983, er der en artikel af Aage Spang-Hanssen, der vistnok i temmelig høj grad bliver taget alvorligt i skattespørgsmål. I denne artikel står det næsten lige så generelt, at ved at anken til højesteret er hævet, er der med udgangspunkt i dommen fra østre landsret

»... allerede som gældende ret ... fradragsret for udgifter, som en skatteyder har afholdt til bistand af advokat og revisor i skattesager, dvs. både i forespørgselsager, klagesager og forhandlinger om revision af skatteansættelser.«

Det er en meget, meget vidtgående fortolkning af, hvad der nu er retstilstand. Det er også i strid med det, ministeren sagde, men det kører i fagkredse. Det er i øvrigt også i strid med, hvad landsskatteretten har fastholdt efter Jauer II-dommen, og efter at der er sket regeringsskifte.

I en kendelse fra 26. januar 1983 fastholdt landsskatteretten den hidtidige praksis og sagde nej til fradrag med

»... den begrundelse, at de omhandlede udgifter – advokat- og revisorudgifter i en forligsmæssigt afgjort bøde- og efterbetalingsag – ikke har haft en så nær og direkte tilknytning til erhvervelsen af den skattepligtige indkomst, at fradrag kan godkendes.«

Her er der altså en landsskatteretskendelse, som er klart i strid med, hvad hr. Anders

Poulsen går og fortæller offentligheden, og hvad landsretssagfører Spang-Hanssen fortæller sine fagfæller på skatteområdet.

Samtidig er denne landsskatteretskendelse ganske interessant ved, at den skaber endnu mere usikkerhed, for den tager et forbehold. Den siger nemlig, at landsskatteretten har meddelt skatteyderne, at man vil genoptage sagen, såfremt udfaldet af den for højesteret verserende anke i Jauersagen giver baggrund herfor. Det sagde man den 26. januar, da der endnu var en anke i højesteret, og nu ved vi så ikke – og det ved formodentlig den person, der har været under behandling i landsskatteretten, heller ikke – om denne tilføjelse til landsskatterettens kendelse nu har nogen gyldighed eller den slet ikke har nogen gyldighed eller tværtimod er blevet endnu mere gyldig, fordi Jauer II-sagen nu ikke er nogen højesteretssag.

Der er altså skabt en kolossal usikkerhed, og det er bl.a. gjort ved at forhindre folketingsflertallet i at få anken frem, som det ellers har været fast praksis. Derfor er der et behov for at få fastslået – og det er en af begrundelserne for forespørgslen – at flertallet her i salen må anse begrundelsen i den pågældende sag for at være så ganske særlige omstændigheder, at man ikke kan slutte fra denne sag til andre, og at der altså ikke med østre landsrets dom fra juni sidste år er præcedens for en generel omvurdering af praksis om fradragsret for advokat- og revisorbistand.

Det andet punkt drejer sig om retshåndhævelsen, og dér finder vi også efter ministerens besvarelse af forespørgslen, at der er behov for at fastslå, at der er behov for en helt anderledes effektiv indsats med hensyn til retshåndhævelsen, end ministeren vil give tilsagn om, når det drejer sig om at sætte ind for, at alle – ikke bare lønmodtagerne – kommer til at betale den skat, som de skal efter gældende lov. Gældende lov giver sandelig ikke alt for social en byrdefordeling i forvejen, og behovet for, at retshåndhævelsen i det mindste bliver nogenlunde ligelig for alle befolkningsgrupper, har ministeren ikke kunnet give noget tilsagn om at opfylde.

Det er de to hovedformål med forespørgslen. Ministerens mere generelle betragtninger om skattepolitikken i øvrigt får vi sikkert lejlighed til at drøfte så ofte, så jeg vil holde